

Jaume Marfany

Vicepresident de l'Assemblea (ANC)

Si cal, estem preparats

No van venir amb el nou any, ni tampoc ens la portaran els Reis. La tan esperada convocatòria d'eleccions avançades es fa esperar molt més del que caldria. El temps, però, s'acaba i, en no més de 15 dies, la incògnita s'haurà d'haver desvelat.

Sempre he mantingut el convenciment que hi haurà un acord entre les principals forces polítiques que permetrà celebrar aquestes eleccions avançades de caràcter plebiscitari. Sempre he dit que la clau de tot radica en un acord unitari a l'entorn del full de ruta que ha de marcar el procés postelectoral i de transició cap a la independència. El **què** volem fer amb aquestes eleccions que ens permet aparcar, si més no momentàniament, el conflictiu **com**.

Malgrat aquest meu convenciment, detecto que entre tos aquells que, ara fa prop de dos mesos, vam desafiar l'Estat espanyol i vam anar a votar el 9N, es comença a escampar una desagradable, però coneguda sensació. Aquesta gent, que som la que durant els darrers 5 anys ha estat empenyent el procés d'independència fins a situar-lo a tocar de l'objectiu, intuïm que, una vegada més, el procés sembla encallar-se quan se situa en el terreny dels partits polítics. I a tots nosaltres, que hem estat i som els autèntics protagonistes del procés, a tots plegats se'ns fa molt complicat entendre tot el que està passant. **Ningú no serà tan curt de mires, políticament parlant, per no posar el país per damunt de qualsevol altre interès"**

Potser ha arribat el moment de recordar a més d'un per què i com hem arribat fins aquí. El perquè és ben clar: ens ha manat un sol objectiu, aconseguir la independència. El com hi hem arribat és fàcilment demostrable: la força de la gent i la unitat d'acció basada en la transversalitat. El procés d'independència d'aquest país és força singular i no té comparació possible. És un procés que ha anat de baix a dalt, que ha estat empès per la gent, per la societat civil organitzada i que ha aconseguit esdevenir majoritari gràcies a la seva profunda transversalitat.

Aquests continguts bàsics del procés sobiranista català provoquen que estigui liderat per un moviment popular, profundament amarat dels valors de la justícia social, de la regeneració democràtica i de la llibertat. Un moviment que veu en la independència l'eina més eficaç per assolir un autèntic estat de dret, democràtic i social que esdevingui l'oportunitat de dur a terme grans i profunds

canvis, que obri el pas a una major participació ciutadana, a una més eficaç lluita contra tota mena de corrupció, que pugui garantir tots aquells drets socials i públics més essencials.

Aquest és, doncs i que quedi ben clar, un procés al capdavant del qual hi ha la força de la gent, diversa, heterogènia, moguda per desitjos de canvi, per sentiments de regeneració democràtica i de justícia social. Que quedi ben clar també que no hem arribat fins aquí per limitar-nos ara a ser-ne uns atònits i passius espectadors. Continuo estant convençut que hi haurà eleccions avançades. Continuo creient que ningú no serà tan pobre i tan curt de mires, políticament parlant, per no posar el país per damunt de qualsevol altre interès, per molt legítim que sigui. Continuo creient, doncs, que hi haurà els acords necessaris i que l'independentisme sortirà enfortit i victoriós per poder culminar feliçment, d'una vegada per totes, el procés d'independència.

I si no és així? I si finalment no hi ha acord?

En aquests moments d'incertesa, passi el que passi en el futur més pròxim, caldrà recordar un dels paràgrafs del Full de ruta de l'ANC, aprovat en l'Assemblea General del passat mes d'abril a Tarragona:

L'ANC considera que la societat catalana ha d'estar preparada i disposada a actuar, democràticament i pacífica, en qualsevol dels escenaris polítics que es puguin arribar a produir. Estem preparats.